

[Udenrigsministeren.]

europas militærstyrker er vokset til et sådant omfang, at den søgte tryghed er tilvejebragt.

Det andet forhold, der i høj grad behersker stillingen i Europa, er forhandlingerne om Tysklands fremtid. Stillingen er her i øjeblikket præget af den noteveksling, der finder sted mellem Sovjetunionen på den ene side og de tre vestlige besættelsesmagter på den anden, en noteveksling, der betyder en udvikling bort fra den march på stedet, som hidtil har præget alle drøftelser om disse spørgsmål. Det kan forventes, at disse forhandlinger indenfor de nærmeste måneder vil nå frem til et afgørende punkt, som vil stille såvel Sovjetunionen som de vestlige magter overfor beslutninger, der vil komme til at bestemme udviklingen lang tid fremover.

Jeg forudser, at den sommer, vi nu går imøde, vil blive meget bevæget i udenrigspolitisk henseende, stille landene overfor store og betydningsfulde afgørelser.

Jeg skal nu vende mig til en beretning om de internationale forhandlinger, i hvilke Danmark har deltaget, og først tale om arbejdet i De Forenede Nationer.

Da De Forenede Nationers plenarforsamling trådte sammen den 5. november i fjor, var der sikkert mange, der havde håbet, at denne forsamling ville have bragt et afgørende bidrag til afspændingen af modsætningsforholdet mellem øst og vest. Selvom der måske som et resultat af debatterne kan noteres visse fremskridt, ikke mindst i retning af at klarlægge standpunkterne og med hensyn til nedrustningsproblemet, var for mig resultatet alt i alt en skuffelse. Et lyspunkt var, at det lykkedes at få nedsat en nedrustningskommission, hvori de modstående parter begge deltager, men som helhed var resultatet på dette område ikke meget opmuntrende. Jo flere spørgsmål der berøres af spændingsforholdet, jo vanskeligere synes det for De Forenede Nationer at finde frem til løsninger. Selvom repræsentanter, der har overværet tidligere års forhandlinger, overfor mig har hævdet, at tonen denne gang var noget mindre skarp end tidligere, må det dog erkendes, at forhandlingerne i høj grad blev skæmmet af de angreb, der ofte i de voldsomste udtryk fra østblokkens repræsentanter blev rettet mod Atlantpagtens repræsentanter og navnlig De Forenede Stater. Det er givet, at de gentagne stereotype udtryk forfejler deres mål, og at forsamlingens store flertal bestemt ønsker at komme bort fra denne form for debat i håb om på denne

måde at gøre forsamlingen til det, den var bestemt til at være: et virkeligt samarbejdsorgan.

Selvom forsamlingen på dette område ikke forløb, som man havde håbet, kan den dog opvise nogle positive resultater. Der vil inden længe foreligge en beretning til rigsdagen om forsamlingens forløb, hvori alle spørgsmål vil blive udførligt behandlet, men jeg skal dog ved denne lejlighed give en mundtlig redegørelse for nogle af de vigtigste spørgsmål, som var til drøftelse. Lad mig for det første sige, at der også i denne forsamling var et nært samarbejde mellem de nordiske delegerede. På et nordisk udenrigsministermøde drøftede vi inden forsamlingens sammentræden dagsordenens forskellige punkter, og under selve forsamlingen var der både ved særlige sammenkomster og under drøftelserne i de forskellige udvalg nær kontakt mellem de islandske, norske, svenske og danske medlemmer i udvalget.

Jeg tillægger dette nordiske samarbejde stor betydning. Jeg nærer ingen tvivl om, at hvis de nordiske stater overfor de mange afgørende problemer kan finde frem til en fælles holdning, vil vore muligheder for at øve indflydelse på beslutningerne kun blive styrket derved, men det må naturligvis erkendes, at den forskellige udenrigspolitik, som føres, i visse situationer vanskeliggør dette. Afstemningerne under forsamlingens forløb viste dog, at de nordiske delegationer i de fleste tilfælde fandt frem til samme standpunkt. Et eksempel på den forskellige vurdering forekom under debatten om Tysklandsspørgsmålet. Medens Danmark, Island og Norge gav deres tilslutning til vestmagternes forslag om nedsættelse af en undersøgelseskommission, fremsatte den svenske udenrigsminister et alternativt resolutionsudkast. Udgangspunktet var udenrigsminister Undéns overbevisning om, at det ville være umuligt for tiden at foretage den påtænkte undersøgelse i begge dele af Tyskland, og den svenske delegation foreslog derfor, at plenarforsamlingen skulle opfordre de fire besættelsesmagter til sammen med repræsentanter for det tyske folk at bestrebe sig for at tilvejebringe nærmere angivne betingelser for afholdelse af frie valg i Tyskland. Samtidig skulle plenarforsamlingen erklære, at FN var rede til, når disse betingelser var tilvejebragt, at tilbyde sin bistand med henblik på at garantere, at valgene blev frie, og til i dette øjemed til sin tid at udnævne en neutral international kommission. Det svenske forslag kom ikke